

Slovenci hočejo tudi zastopani biti s svojim jezikom v listinah, ktere so dale povod visokemu zboru. S tem ni nič proti nemškemu jeziku rečeno; al Slovenci se ne smejo čertiti, da terjajo čast svojemu jeziku. Razveselile so nas poštene besede iz tujih ust, tem bolj pa nas je razžalilo, da tisti gospod poslanec, ki je v celjski okolici pri volitvi obljubil se potegniti za obveljavo domačega jezika, se je prederznil javno izreči, da doljna Štajarska je nemška zemlja!! Ne rečem drugzega kakor to: „Če nam dá Bog dočakati, bomo v šestih letih drugače volili! — Ako se tedaj ozremo na perve deželne zборе, v ktere so Slovenci svoje poslance volili, zapopademo še le prav gosp. dr. Bleiweisove resnične besede, ki jih je govoril v 1. deželnem zboru krajnskem, rekši: „Tužnega serca se oziram na naše brate na Štajarskem in Koroškem, v Istri in na Goriškem. Al jim bota dva nemška in dva laška deželna zbora pravična? — bo kazala prihodnost.“ — In zbor v Poreču, ki ni hotel voliti poslancev na Dunaj, je pokazal visoki vladi še dosti dosti več, če bo le hotla viditi namreč to, da le ravnopravni Slovenci morejo v brambo biti prenapetemu postopanju italijanščine v isterski deželi.

Deželni zbor goriški.

Iz Gorice 1. maja. Zadnja seja prvega goriškega deželnega zbora je bila 22. dan p. m. Med drugimi poprime besedo g. Kafol (tominski poslanec) v slovenskem jeziku. Kakor že unikat so tudi sedaj nekteri laški prenapetneži izmed poslušavcov šumeti začeli. Al slovenski govornik se s tem pretrašiti ne dá, marveč serčno se obrnivši proti laškonom jih zaverne po talijansko nekako rekši: naj bi poterpeli, ker hoče najpred govoriti v jeziku tajistih, ki so ga v zbor poslali njih pravice zagovarjati kar bo nazadnje tudi po talijansko povedal, da ga bodo tudi Lahi razumeli. Poslušavci so omolknili in gosp. Kafol doverši svojo nalogo. Napravil je tri predloge: 1. naj bi se cesta na Tominskem, pred več leti začeta pa opuščena, do konca dognala, kar bi bilo Tomincom v velik prid; 2. naj bi se Tomincom zbog sedanjih revnih okolnost davkova priklada odbila, in 3. naj bi se uperlo zoper vse tajiste, ki zatreti želijo koze na Tominskem in Bovčanskem. Na ta Kafolov predlog se oglasita gg. Deltore in Dottori ter svetujeta, da bi bilo najbolje, ako bi se v deželnem zboru govorilo le v talijanskem jeziku, ktereга vsi, tudi slovenski poslanci, razumejo. Zoper to se oglasijo: gg. Winkler, Žigon in Grossmann. Tudi žl. Ritter se zgovarja, da mu v talijanskem jeziku, ktereга se je le iz slovnice naučil, bolj težko gré, ročno pa v maternem jeziku, to je, v nemškem, v katerem edinem se bo potegovati zamogel za dobiček teh, ki so ga izbrali. Dr. Doljak, skoz in skoz pravičen mož, reče, da pač prav bi bilo, ako bi se zastran zgube časa le v enem jeziku govorilo, kar bi se tudi zgoditi utegnilo, ako bi bil zbor privaten; toda ker je očiten in med poslušavci tudi taki biti utegnejo, ki talijanskega ne umejo, naj tedaj govori vsak poslanec v jeziku kakor mu je drago, ali v slovenskem, talijanskem ali nemškem. Dr. Deperis pristavi, da princip se poslužiti vseh teh treh jezikov v zboru je odobren že s tem, ker se je pripustilo brez najmanjega ugovora govoriti v vseh imenovanih jezikih. In pri tem tudi ostane, — toda v žalost in jezo marsikakega prenapetnjaka, kteremu zunaj talijanskega ni zveličanskega jezika na svetu. — Kar nas jako veseli, je to, da naši poslanci laški in slovenski prav po bratovsko v lepi zastopnosti med seboj svoje reči opravljajo tako, da opetovati utegnem svoje že izusteno opazko: „da nam Slovencom na Goriškem se ne bo nobena krivica godila, ako se le bodo naši slovenski zastopovavci modro za enakopravnost potegovati znali.“ In po tem takem bi bil tudi prazen strah nekega gosp. dopisnika iz Gorice v „Slov. prijatelju“, ki med drugim pravi: „Najbolj je pa to žalostno za Slovence, da bomo malo besednikov v zboru imeli, ki bi govorili za

našo slovensko reč, in da utegne talijanski živelj jo tlačiti, ako ne celoma potlačiti.“ Vendar dopisniku ne zamerimo, ker je blezo pisal te verstice ob času, ko se je zbor komaj začel. Josip Mlinarjev.

Dopisi.

Iz Hervaške mesca aprila. C-v. — Priobčil je najpopred „Pozor“ veselo novico, da namerava teržaška čitavnica izdajati slovensk političen časopis; iz njega je posnel pražki „Čas“ ugodno vest, in potem „Novice“ in „Glasnik“. Hipoma so potihnili vsi glasi o zadevah političnega lista, ker je vsak domoljub le željno pričakoval povabila na naročbo. Zvedili smo celó, da mu bo ime „Jugoslovan“ in da bo izhajal trikrat v tednu; — kar naenkrat nam oznani 15. list „Novic“, da od vsega tega čitavnica nič ne vé. Ako bi se ne bila gerda laž raztrosila po svetu, bi se bil znabiti kje drugod kdo zmenil o tej stvari, in dognalo bi se že bilo kaj; tako pa smo čakali političnega časnika, kakor Lemberčani žebeta, ko so bili kobilo nasadili na buče! Žalostna nam majka!

Iz Reke 3. maja se „Novicam“ piše, da tudi tukaj slovenski učenci zlasti dijaki 7. in 8. razreda niso zadnji, ampak se marljivo trudijo, izuriti se v maternem jeziku. Vredili so slovensko čitavnico, v kateri vse slovenske časnike berejo. Da se pa še bolj vadijo, pišejo z dopuščanjem svojih učnikov list „Domače veselje slovenskih bratov“. Gospod profesor Janez Terdina jim je obljubil, nekoliko ur slavnega našega pesnika Prešerna razkladati.

Iz Štajerja 1. vél. travna. — ž — Na Štajarskem prebiva okoli 400.000 Slovincov, toraj dobra tretjina vseh stanovnikov. Mi nismo tuji osrdek v morji drugih narodov, temuč se živo deržimo sorodnih bratov, kterih je skoro 18 milijonov v Avstrii. Mi se tudi ne skitamo od nemila do nedraga, ampak že od starodavnih časov obdelujemo svoje polja in prebivamo v svojih stanovitnih hišah na slovenski zemlji. Mi tedaj imamo naravske pravice, tukaj biti, kjer še, hvala Bogu! smo; slovesna cesarska beseda pa nam je podelila tudi postavne pravice ravno tako, kakor drugim narodom idejo. Enakim dolžnostim grejo enake pravice. Kdor ima zdravo pamet, nam tedaj teh ne bode kratil, unih pa še obilniše nakladal samo za tegadel, ker smo Slovenci. Če smo v katerem oziru zaostali za drugimi narodi, hej! to nam ne more v načelu kratiti pravic, temuč naša skerb bode, vse svoje žile napeti, da je njih izpeljava mogoča. Vražji kolobar pa bi bila predmneva, da se nam ne morejo že sedaj enake pravice podeliti, ker (po mnenji nekterih) ne bi mogoče bilo, jih tudi oživotvoriti!! Skerb za to se mora nam samim prepustiti, in po neugodnem uspehu še le modrujte! — Kdor ni vestno premišljeval naših zadev in razmer, jih tudi ne more zapopadati, in kamor tak enostranec pogleda, se mu bode vse prenapeto zdelo, naj še kaj tako pohlevnega in zmernega in pravičnega terjamo. Slepec ne more presoati barv. Al zatega voljo so vendar okoliščine takošne, kakoršne so, in vse modrovanje jih ne spremeni. Te spoznavati in pametno razsojevati je poglavitna naloga današnjih časov, sicer zaostanemo in čas nas bode prehitel. Poveršno o nas soditi torej ne velja. Prevažna in zares sveta naloga deželnih zborov na Štajarskem, Koroškem, Goriškem in v Istri, kjer so Slovenci v neugodni razmeri z drugimi narodi, torej bodi tudi naši m pravičnim potrebam in željam zadostiti, sicer bodo ravno narodi, kteri so dosihmal zvonec nosili, preočitno pokazali, da še niso zreli ali godni. Naše graške deželne (?) novine in „Tagespost“ černijo pri vsaki priložnosti nas Slovence in vse naše zadeve na gnjusno obračajo. Ako reči ne morejo zadušiti, pa se te vrane lotijo oseb, ktere se borijo za enake pravice in za srečen, navadi in ustavi primeren razvitek naše velike staročastne avstrijske domo-

vine. Da jim ne odgovarjamo na tolikratno natolcovanje vselej, je edino to vzrok, ker se blata rajši ogibamo, kakor pa dotikamo.

Iz Celja 6. maja — n —. Bog vé, ali še kje drugod slovenščino tako zaničujejo in preganjajo kakor pri nas? Celo jeremijado bi Vam lahko napisal, kako se mili naši materinščini godí tû na „nemškem otoku“; al kaj bi pomagalo? Le seršene iz domačega in ptujega gnjezda bi zdrazil, ki se jih sicer pravi rodoljub ne bojí, vendar pa nič ne opravil. O mili Cesar! preserčno si spet govoril v prestolnem ogovoru o ravnopravnosti vseh svojih narodov, — slava Ti! al naši ljudje nočejo od tega nič slišati, in kdor se véde po cesarjevih besedah in brani narodnost slovensko na slovenski zemlji, je puntar, je panslavist in Bog vé kaj še! Skoraj bi bilo tukaj peticijo podpisati, da bi smeli tukajšni Slovenci slovensko govoriti! Bog daj, da verli poslanci krajski, ki so že v domačem zboru tako serčno pokazali, da jim je omika in po omiki sreča Slovencev toliko pri sercu, bi se tudi na Dunaji oglasili za nas reve, da bi tudi nam obveljala pravica po besedah Njih Veličanstva! — V nedeljo ponoči je tukaj sneg pobelil naše homce in spet velik kos kruha nam vzel. Draginja že prihaja kot dereča voda. Kaj bo?

Iz Gorice 5. maja. Pokril je nocojšno noč sopet sneg s svojim belim krilom naše bližnje gore; pri nas v Gorici pa je zategadel prav merzla sapa. Da! take neugodne spomladi ne pomnimo, kar so začeli pratiko natiskovati. Slaba letina se kaže ne le samo našim goriškim kmetom, temuč tudi gorjanom. Pozimi sta jim piš in poledica veliko škodo pri drevesih napravila; uni dan jim je slana po dolinah vse pokvarila, danes pa severska plahta. Posebno škodljiva je bila pa slana konec preteklega mesca, ki je murvam vse listje, ki je ravno poglalo, posmukala. Ker nimajo tedaj ljudje nič hrane, da bi sviloprejkam (kavalirjem) pokladali, gredó že sedaj pod zlo. Svila bo tedaj, kakor se vidi, jako draga. Une leta so naše kmetijske ženice dan sv. Gotarda (Gotthart) že cele jerbase graha in črešinj v mesto na prodaj prinesle; letos se graba le malo vidi, črešinj pa še celó nič.

Matevže.

Izpod Mihovskega grada na Dol. 3. maja. Od vseh strani se čujejo žalostne tožbe, da je undanjša slana kmetovavcom skoraj vse sadje in večino vina vzela. Kar nas podgorce zadene, smo tudi od mraza precej zadeti, pa vendar ne tako zlo kot poljci, ker na višavah prebivamo. Naše slive (češplje) zdaj najlepše cvetijo, bele so kot sneg, ki je berž drugi dan po nedelji iz naših višav zginil. Nadjamo se češpelj dovolj, ako nam jih še posihmal ne odnese kaka ujima.*) — 1. majnika so prišli sedmošolci novomeške gimnazije in imeli Podgradom spomladansko veselico prav dobre volje in pošteno priča častitega gosp. profesorja p. L. Popisal bi jo rad obširniše, pa vem, da „Novicam“ prostora manjka.**)

O. Lepstanski.

Iz Krasa 6. maja. Č. — Pretečeni teden sta mraz in slana tudi pri nas veliko škodo naredila. Črešnje, češplje in breskve, ktere polne lepega cvetja so že obilen sad obetale, so posebno terpele in tudi zarod terd je slana pokončala. Na Nanósu in Cavnu že več dni sneg leži in včeraj in danes ponoči je tudi nižje gore in griče pokril. Tako merzlo vreme je pa posebno naši sviloreji škodljiv — že so svilne gosence iz jajčic izlezle pa kerme jim ne moremo dati, kjer murve pognati ne morajo.

V Terstu 2. maja. ☺ Slovanska narodna čitavnica je imela 28. aprila zvečer svojo drugo besedo, v kateri

se je pélo, govorilo, godlo na violončel in delalo na klavir. V petji se je najslavneje obnesla gospodična Marija Dolencéva, ki je zares uneta za svoj narod; od vseh strani je donelo: „živila“ in „slava“. Péla je Fleišmanov dvospev: „Lahko noč“ z g. Kersnikom, pevcom čistega, zvonečega glasú, — in pa samospev: „Kje dom je moj?“ v katerem se je posebno izverstno pokazala. Njeno petje ima glas poln čutja in nežnosti, ter poln mile, jasne tekočine. Za njo je bil na prvem mestu Čeh gospod Lego z narodnimi českimi samospevi in s Pivodovim samospevom: „Slovan Čeh“. Pel je krepko, s pravim čutom in prosto, kakor je treba slovanskim narodnim. Jako po godu je bil tudi čveterospev: „Vse mine“ (slovenska narodna). Kori so se dobro védli, posebno pa zadnji: „Slavska reč.“ „Besedo“ sta osvetlila dva glasovita umetnika: gosp. Wilczek, Čeh, in Francoz gosp. Lafont. Pervi je godel na violončel, drugi je delal na klavir. Oba sta po vsem Terstu sloveča virtuoza, in njuna igra je bila sprejeta z veselimi ploskanjem; glasilo se je: „živio“ in „slava“! Čitavnici bi gotovo bilo na veliko čast, ako bi ta dva gospoda tudi prihodnjič podpirati hotla njene slovesnosti. V govoru je bil najglasneje sprejet gosp. Ščitomir Vilhar s Preradovičovo pesmijo: „Pozdrav domovini“. Praprotnikovo: „Domovina“ je govorila teržaška gospodična, v Terstu rojena in izrejena, toraj zmirom bolj vajena italijansčini kakor slovenščini; pa ravno s tem, da je v „besedi“ govorila, je pokazala ljubezen do slovenskega svojega pravega maternega jezika. K „besedi“ je bilo prišlo dosti gospodov in tudi krasnega spola. Marsiktero serce je bilo veselo ganjeno.

Iz Ljubljane 7. maja. Okoli deržavnega zbora dunajskega in tukajsnege vremena zimskega, kakoršnega nobeden ne pomni, se zdaj suče vsa naša govorica. Nikar se ne čudite, da se vreme strinja s politiko, zakaj ker se je bati hude letine, kakor se zdaj kaže, tudi politika glavo pobesi. Od sabote (4. maja) sem imamo spet zimo od nog čez glavo; snega je padlo toliko, da še tretji dan ni povsod vës skopnil; le to nas še tolaži, da morebiti ni povsod taka; saj iz Gorenskega smo slišali, da ga ni toliko padlo kakor tukaj in na Dolenskem in Notrajskem. Spet sedimo pri peči in tožimo, kaj bo iz takega začetka pomladanskega. — Prestolni govor Njih Veličanstva cesarja nas je vse razveselil, zakaj odkritoserčna beseda polna svobodnega duha obuduje zaupanje, da bode res enkrat konec nesrečnega absolutizma in prenapetega centralizma, ki sta naše cesarstvo pripeljala v tolike nadloge. Deržavnemu zboru je po prestolnem ogovoru izročeno jako imenitno opravilo, da vzajemno s cesarsko vlado skozi in skozi novo deržavno-politično poslopje svobodne in vsem narodom pravične Avstrije sozida, ki se ima, brez oslavljenja potrebne edinosti, opirati na samooskerbstvo in samostojnost posamesnih dežel. Da pa vresničiti to autonomijo, po kateri ima prenapeta centralizacija pasti, ne bo deržavnemu zboru ravno lahko delo, se je že pokazalo v 3. seji poslancov, v kateri je šlo za ustanovitev posameznih zbornih razdelkov, in v kateri so se „Dunajčanje“ — tako se imenujejo pri nas enostranski „centralisti“, ki hočejo celó vso oblast le na Dunaji imeti, bojevali z „foederalisti“ ali kakor jim tukaj pravimo z „Avstrijanci“, kateri, pustivši Dunaju višjo oblast v vseh potrebnih, celo cesarstvo zadevajočih zadevah, zahtevajo posamnim deželam avstrijskim v prestolnem ogovoru izrečeno samooskerbstvo. Da so v tej zdaj še mali pravdi vendar zmagali „Avstrijanci“, je razveselilo vsakega, kateri ima pravo serce za blagor Avstrije, in ne želi, da bi vlada naša vnovič nastopila, če tudi pod drugimi oblikami, tisto pot, ktera jo je poslednjih deset let do tega brezdna pripeljala, kjer stojimo danes, in kateri, kakor nam prestolni govor zagotavlja, je presvitli cesar sam slovó dal, rekši, da hoče „deželam, kar največ je mogoče, obširno samostojnost dati.“

*) Bog daj, da bi se to ne bilo že zgodilo 4. maja, ko je v Ljubljani padlo snega na debelo! Vred.

**) Res je taka, sicer bi radi omenili še družih takih pomladanskih veselíc, ki so jih tudi vprícho svojih gosp. učnikov napravili 1. in 2. dan t. m. učenci ljubljanske gimnazije prav židane volje, pa v vsem lepo in spodobno. Vred.

Iz Ljubljane. Slavno vredništvo dunajskega časnika „Ost und West“, krepkega zastopnika avstrijskih Slovanov, nam je odvzelo delo, bedasti „Tagespost“ in njeni ljubljanski derhali zadnjo besedo reči. V svojem 45. listu piše „Ost und West“ „auf gut deutsch“ takole:

* Wer hat nicht in einem müssigen Augenblicke ein Würmchen betrachtet, wie es selbstzufrieden sein Futter sucht und mit auffallender Gemüthsruhe gewissen natürlichen Verrichtungen nachgeht? Unwillkürlich kommt einem der Gedanke, dieses Würmchen könnte sich einbilden, wunderwelche hohen Ziele bei seinem Thun zu verfolgen. Eine Erfahrung der letzten Tage ist wirklich geeignet, diese Vermuthung zu bestätigen. Die „Tagespost“ in Graz, ein Blättchen, dem man seine Bestimmung als Käsepapier zu nützen, auf den ersten Blick ansieht, schliesst eine geistreiche Polemik mit folgenden Worten:

„Die „Tagespost“ hat eine andere Aufgabe, als sich mit einer Rotte blindwüthender Fanatiker in Nationalitätshetzerien einzulassen. Wir haben uns ein höheres Ziel gesetzt.“

Es ist uns schon viel Dummes vor Augen gekommen — und wer je mit der „Oesterr. Zeitg.“ Polemik geführt hat, wird dieselbe Erfahrung gemacht haben — doch so was Kalbfleischernes noch nie. Solche Zeilen sind geeignet, den Menschen an seiner Bestimmung zweifeln zu machen. Naturforscher behaupten, der Mensch stamme vom Affen; die „Tagespost“ zeigt uns die leibhafte Auferstehung des Affen im Menschen.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz deržavnega zbora.

Na Dunaji 1. maja. Danes je bil slovesni začetek deržavnega zbora v prestolni dvorani cesarske palače. Ob 11. uri je presvetli cesar, pred njim vsi ministri (tudi ogerski dvorni kancelar baron Vaj in pa grof Szeesen sta bila vmes), prišel v dvorano spremljan od nadvojvodov cesarjevičev in mnogih velikašev; slava-klici mu donijo od obeh strani že zbranih deržavnih svetovavcov; na dvornem tergu postavljeno kerdelo vojakov naznani prihod cesarjev s strelom, in v tem hipu začnejo po vseh cerkvah zvonovi zvoniti. Njih Veličanstvo cesar se podá na prestol (tron), se vsede, sprejme iz rok višjega svojega komornika pismo, in odkrit bere s prestola sledeči ogovor:

Častni udje deržavnega svetovavstva!

Začenjaje prvi Vaš zbor zadovoljin vidim tukaj in jih serčno pozdravljam nadvojvode cesarjeviče, toliko visokih cerkvenih poglavarjev in glavarjev svetlih rodovin cesarstva, kakor tudi slavne može, ki sem jih za čas njih življenja poklical v zbornico gosposko.

Ravno tako serčno pozdravljam vse Svoje gospode poslance. Še sedaj sem veselja ginjen o mnogih zahvalnicah, ki so mi jih poslali deželni zbori. Te razodetja verne udanosti in domoljuba so mi porok, da Vas, Gospodje Moji, smem imeti za od njih le-sem napotene poslance na vse strani koristnega porazumljenja in nadopolne prihodnosti, ktero hočemo ustanoviti z vzajemnim zaupanjem, s pravico in djanjem krepkim.

Terdno sem prepričan, da svobodne naprave z vestnim varovanjem in dognanjem ravnopravnosti vseh narodov cesarstva, z enakostjo vseh deržavljanov pred postavo in z udeležbo ljudskih poslancov pri postavodajanju bodo peljale k srečni prenapredbi vesvoljnega cesarstva.

To so načela, ki se imajo v smislu diploma od 20. oktobra lanskega leta in ustavnih postav od 26. svečana letošnjega leta z Božjo pomočjo uresničiti. (Pri teh besedah zakličejo zborniki od vseh strani „Pravo!“)

Ta cilj in konec pred očmi sem se namenil deržavo-

pravno uredbo cesarstva doveršiti na podlagi karkoli je mogoče obširne samostojnosti posamnih dežel, ob enem pa na podlagi tistega edinstva, ktero je potrebno, da se cesarstvo močno obderži (Pravo!) V obojnem oziru pa sem poterdil, da se ima udeležstvo ljudskih zastopnikov pri postavodajanju po skušenih ustavnih (konstitucijskih) oblikah ravnati.

To delo hočem po pravilih odkritoserčne in svobodnomislečne politike (Pravo!) v vseh krajih cesarstva enakomerno uravnati, in sicer kakor je pravično in spodobno z ozirom na preteklost posamesnih kraljestev in dežel (Pravo!). Deželni zbori skor v vseh deželah niso le po ustavni osnovi že uredjeni, ampak so že resnica; od leta do leta, ko se bojo ti zbori praviloma ponavljali, se bo ta resnica čedalje bolj poterjevala; zakaj najbolje in najbolj gotovo poročstvo vsake misli je djanje.

Tako bojo dežele skozi usta svojih zastopnikov k Meni govorile; tako bom naravnost zvedil, kaj one za dobro spoznajo; tako bo mogoče, koristne naprave osnovati in postave dajati, da bojo take, kakor jih ljudstva želijo in za potrebne spoznajo. Za letošnje leto pa zamore srečno začeta delavnost deželnih zborov še le pozneje se končati; za zdaj so odloženi, ker se morajo nekatere sila potrebne reči splošnega zapopadka po deržavnem zboru rešiti, v kterega opravilstvo one spadajo.

Naloge, ki jih imamo rešiti, so — ne smemo si tega prikrivati — res težavne naloge.

Al sedaj veljá svetu pokazati, da politične, narodne in cerkvene različnosti, ki so v okrožji avstrijskega cesarstva tako ozko skupaj zvezane, niso tolikšne overe pametnega porazumljenja, da bi se ne dale s posredstvom zvišane omike po prijazni spravi tako premagati, da bo za vse prav. (Pravo!)

Deržava, ktere vlada si za dolžnost spozna, vsako národnost varovati v njenih pravicah, in ktera hoče, da poterpežljivost obveljá pri vseh razmerah pravice in vzajemnega občenja svojih posamesnih narodov, ne pripušča samo dostojnega prostora za neoverani napredek narodnega razvitja, temuč daje deržavi sami najgotovjše poročstvo neodvisnosti in ponosne moči v versti drugih deržav; taka moč od ene strani svoje domače deržavljanke zadovoljne dela, ker se opira na svobodo (Pravo!), od druge strani pa odbija vsako skerb proti unajstvu, ker se po naturi svoji ogibuje strastni zavzdigi, ktera se nahaja tam, kodar se vojska začenja le za to, da bi se novih dežel pridobilo. (Pravo!)

V Svojem razglasu od 20. oktobra l. l. sem povedal, da pravični previdnosti in domoljubni gorečnosti Svojih narodov s polnim zaupanjem izročajem tečni razvitek in okrepčanje teh naprav, ki sem jih Jez dal ali saj ponovil.

Vi, tega sem si svest, bote vedili dati posnemanja vredni izgled djanske krepkosti, ob enem pa tudi izgled tistega gospodovanja nad sabo, ki se ujema s pravili poternosti, in tako se bote na koncu tega zbora ne le uterjene v Svojem stanu, temuč tudi počastene čutili s tem, da Vam bo cesar Vaš in domovina Vaša hvaležna.

Pa tudi serca vseh tistih si bote prikupili, kteri v uterjenji ustavnih naredb iščejo novo poročstvo blagostanja in kreposti domovine. Tudi smem pričakovati, da vprašanje zastran zastopništva Mojega kraljestva Ogerskega, Hervažkega in Slavonskega in velike knežije Erdeljske v deržavnem zboru se bo vsled Mojih dotičnih pisem od 26. sveč. t. l. kmalo srečno rešilo (Pravo!). Zaupam o tem od ene strani na pravično reč (Pravo!), od druge pa na previdnost Svojih narodov, ki se bo gotovo kmali izkopala iz obotavljanja in premagala vse overe. (Pravo!) Vem, da kakor hitro bojo razumeli pravi stan potrebe in dobiček po Meni ustanovljenih naprav, ne bojo Mojega upanja poderli, ampak ga djansko opravičili. Kakor nekđaj, bojo tudi sedaj zvesto stopili na stran svojega po-